

T.B.C.

ZPRAVODAJ 51. ROČNÍKU WOLKROVA PROSTĚJOVA, STŘEDA 18. ČERVNA 2008

PROGRAM NA STŘEDU 18. ČERVNA

8.00 – 8.30 *promenoár MD*

Hledání hlasu (hlasová rozcvička)

9.00 – 10.00 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté II. kategorie 1. skupina

10.15 – 11.15 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté I. kategorie 1. skupina

11.30 – 12.25 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté III. kategorie 1. skupina

12.40 – 13.40 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté II. kategorie 2. skupina

14.00 – 15.00 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté I. kategorie 2. skupina

15.15 – 16. 15 *jeviště Městského divadla*

Recitátoři sólisté III. kategorie 2. skupina

17.00 *Duha*, soutěž

O. S. Thalia, Vyškov

E. Jandl/Ch. Morgenstern – Non s müsli

18.15 *Duha*

Divadlo krátký rozum, Brno

M. Ohnisko - Obejmi démona!

19.30 – 20.30 *Duha*

Hodnocení poroty divadel poezie

21.30 -1.00 Nádvoří zámku

Zámek Wolkrova Prostějovu

Miloučský kompot, Dojem,

Noční Site Specific „Akce Z“

HŘBITOVNÍ KVÍTÍ

Bylo nám onehdy vytýkáno, že příliš nectíme ducha Wolkrova Prostějova. Ale to vlastně ani ne. Jen nemáme na svých stránkách dostatečný počet kytiček. Aspoň tolik, jako na festivalovém plakátu. Kytičky... Brrr. Už tak je jich kolem až až. Je na té barevnosti cosi až podezřelého. Na těch kytičkách. Nu ano, svět je sice pestrý, ale kytičkový? To tedy rozhodně není. Barevné může být totiž ledacos. Nejen kytičky. Vždyť se jimi ani pořádně nedá mlátit po hlavách. Ač prý ženu ani květinou neuhodíš. Ale to je jen pověra. Jsou případy, kdy lítá facek jako malých myší. Tomu se dnes říká domácí násilí, a to je obzvlášť bohubírá činnost. Je to aspoň upřímné. Pořádnou ránu se dá ovšem jednou částí kytky přece jen zasažit. Květináčem. Možná i dočista utlouct by se jím dalo. Stávají se různé nešťastné náhody.

Já osobně jsem onehdy z okna na pražském Jižním městě házel květináče na chodce pode mnou. Bydlel jsem v patnáctém patře. A že těch oken, z kterých by takový květináč mohl přilítnout, bylo. To zavánělo naprostou beztrestností. Asi jako u některých, ne-li

u většiny našich politiků a podnikatelů jistého typu. Moc úspěšný jsem ovšem nebyl. Jako vždycky. Ale co, každá lidská činnost chce trénink, disciplínu a vůli k vyniknutí. Divadlo poezie a recitace stejně jako házení květináčem po náhodných kolemjdoucích. Nakonec, kdo ví, čím vším se v životě provinili, takže je možné, že si zásah květinou nebo poezií nakonec i zaslouží. Na druhé straně musím přiznat, že jsou přece jen místa, kde se květy vyjímají náramně. Třeba na náhrobcích a hřbitovech. No, a jsme zase u toho. Náhle je veškerý životní optimismus zase v trapu. Bude to zas asi tím mrtvým básníkem, co mi kamenným dechem funí zezadu na krk. Zítra už budu úvodník psát radši jinde. Z básníka na mě jdou zjevné chmury, někdy dokonce těžká hodinka. Leč třetí číslo T.B.C. nakonec vychází a osobně bych ho chtěl věnovat připomenutí, že penicilin na T.B.C. už nezbírá tak, jako dřív. Zkusme zlou nemoc tedy vymítat poezií. Ale to se v minulosti taky moc neosvědčilo. Vid', mrtvý básníku?

Roman Sikora

POEZIE JAKO NEMOC

Rozhovor s Jaroslavou Šiktancovou, porotkyní divadla poezie

Cestu k divadlu jste si našla již v dětství v dramaťáku. Kudy vedla vaše cesta k poezii?

Moje cesta k poezii vedla v podstatě stejně, opět přes dramaťák. Paní profesorka Stránská byla velice osvícená a trvala na tom, abychom navštěvovali literární hodiny pod vedením její kolegyně profesorky Hyxové. Vždy jsme se dozvěděli více o tom kterém básníkovi a jeho životě, sami jsme museli vyhledávat další informace a poznali jsme tak i kontext. Vedle vedení paní profesorky Stránské musím určitě také zmínit obdivnou lásku k poezii už u své maminky.

Má podle vás poezie i dnes co říct?

Myslíte si, že má festivalové setkávání smysl?

Už to, že jsem zde, dokazuje, že v něm smysl vidím. Poezie je způsob vidění světa a lidem, ať už si to uvědomují, nebo ne, je potřebná jako dýchání. Už jen třeba „pohled na různá tělesa na obloze“ je pro člověka kultivován schopností vidět svět, aby se tak řeklo, očima poezie. Abstraktní myšlení vůbec vede v obrazných souvislostech k poezii.

Poezii se věnujete dlouho. Máte pocit, že lze u interpretů vidět vývoj, nebo se pohybují po osvědčených kolejkách?

Dramaturgický rozbor by ukázal, zda se více objevují noví autoři nebo zda se interpreti obracejí spíše ke klasické poezii. Ale vývoj je velice zavádějící slovo. Poezie obsahuje věčná témata lidského života. Zde se soustřeďují mladí lidé a tak se témata opakují, rezonují však jinak v každé době – jsou ovlivněni jiným druhem hudby a výtvarného umění, takže jistě dochází k obměnám. Ale slovu vývoj bych se bránila. Jde spíše o cyklické opakování.

Jaký je váš oblíbený předčasně zemřelý básník?

Karel Hynek Mácha zemřel také velice mladý. Takže bych jmenovala jeho.

Jak byste interpretovala název festivalového zpravodaje T.B.C.?

T.B.C je nemoc. Proto bych řekla poezie jako nemoc, jako posedlost. Jako že jsme všichni ochořeli poezií.

Rozhovor vedla Pavla Pinkasová

GALERIE PŘEDČASNĚ ZEMŘELÝCH BÁSNÍKŮ

ETUDA

L. H. Domažlickému

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy,
tam milenci dva líbají se v sadě,
kde šumí listí tichou písní jara.

V dál ubíhá jak lesklý had
houf jisker vlaku, který pádí
jak naše svěží, krásné mládí

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy,
a nikdo nás snad nemá rád.

A karty leží pod stoly zde dole,
my ferbla od večera stále hráli,
spí na stole dva, kteří již se zpili.

A jeden z nás již na zem pad,
a krčmář nosí pivo stále,
kdos melodii tvoří ku finále...

Ven z krčmy hledíme v noc jarní krásy,
a nikdo nás snad nemá rád...

Jaroslav Hašek (1883–1923)

ÚPLNĚ NORMÁLNÍ TO TEDA NENÍ

Není to zcela obvyklé, aby se z korun stromů nesly nývé verše. V knihkupectví, by se to snad ještě sneslo, ale recitovat v parku bezdomovcům či náhodným chodcům nebo v převlékacích kabinách v butiku? Anebo aby u pokladny v Prioru slečna s přecpaným košíkem na pokladní místo placení začala pokřikovat vykrouženou strofu o ohavnosti a zbytečnosti peněz?

No a na něco tak nenormálního se dá narazit zase zítra od 15.30 hodin u kašny na Perštýnském náměstí, kde zase svůj happening zaprezentuje dílna pod vedením Renaty Vordové. Ale úplně normální to teda není.

RS

DNES V DIVADLE

O.S. THALIA VYŠKOV

Občanské sdružení THALIA Vyškov je organizace, která si vytkla za cíl podporu amatérských uměleckých aktivit ve Vyškově a jeho okolí. Snaží se amatérským umělcům vytvořit, či dojednat podmínky, které by jim umožnily rozvíjet jejich tvůrčí schopnosti a realizovat umělecké plány. Svou činností THALIA obohacuje kulturní a společenský život Vyškova. Zastřešuje několik divadelních souborů, pořádá dva celostátní festivaly a organizuje mnoho jednorázových i pravidelných akcí divadelních, hudebních i výtvarných. Pravidelně každý měsíc uvádí inscenované čtení a večer s poezií nazvaný Rýmované večery v Knihovně Karla Dvořáčka.

DIVADLO KRÁTKÝ ROZUM, BRNO

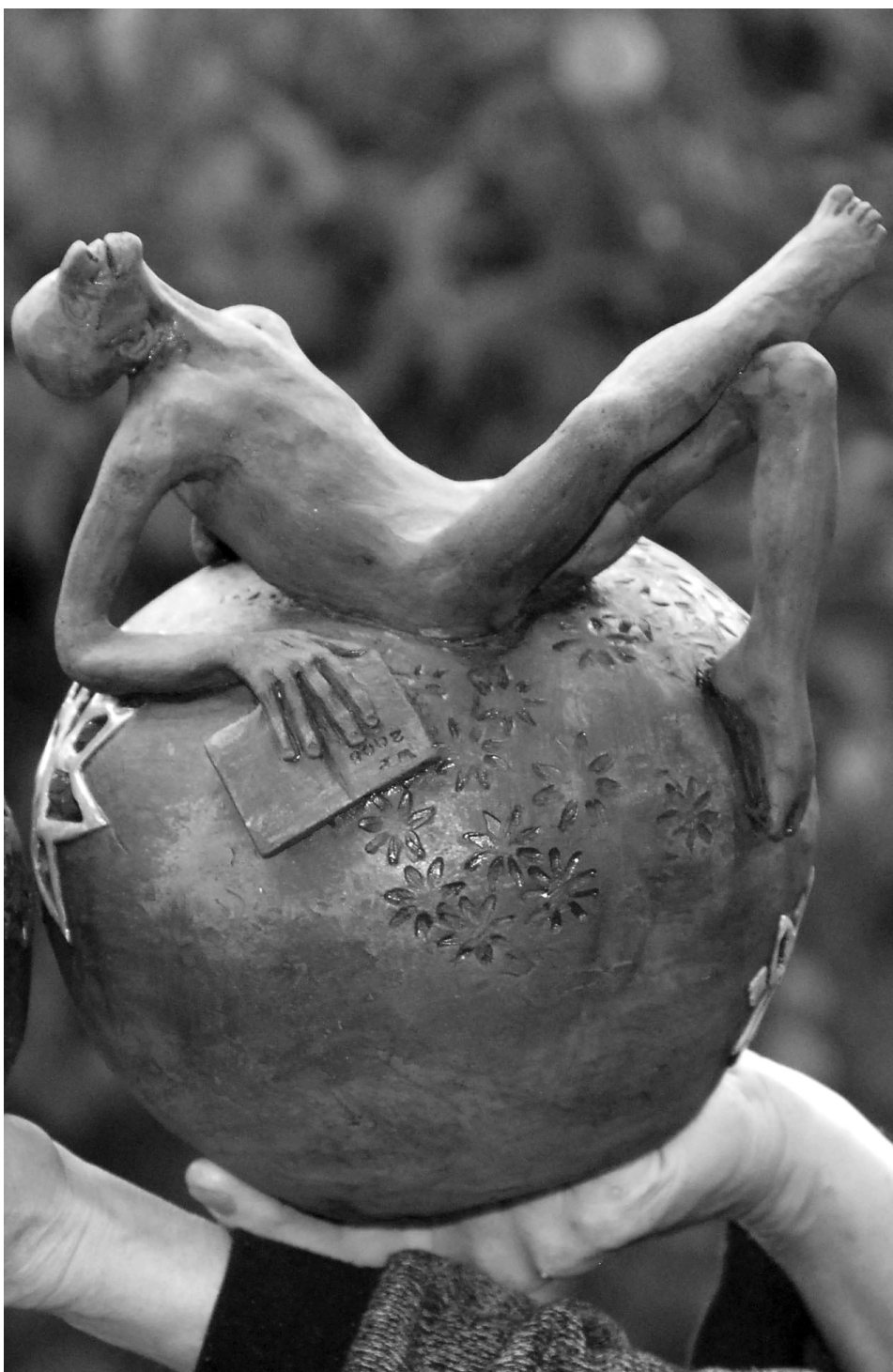
Divadlo Krátký rozum je počinem studentů brněnského Gymnázia Matyáše Lercha. Soubor s průměrným věkem 17 let pokračuje v již desetileté bohaté divadelní tradici této školy. Diváci 47. Wolkrova Prostějova mohou vzpomínout na představení dívčí recitační úderky Trilek Chameleon, která se tehdy představila hrou podle veršů textaře kapely J.A.R. Oty Klempíře s názvem Pach nul. Na letošním ročníku se soubor uvede inscenací Obejmi Démona, nazkoušené v zimě 2007–2008. Text s podtitulem Spektakulární defilé vznikl montáží veršů brněnského básníka Milana Ohniska. Autorových veršů se kolektiv zmocňuje společnou scénickou recitací, pohybem. Jak soubor uvádí, pokouší se jevištními prostředky představit obrazy, příběhy, propady, bolesti a tmy jedné duše. Ale diváci ve scénických obrazech mohou spatřit i své vlastní příběhy. Pro příští sezonu připravil scénárista a režisér souboru Stanislav Zajíček novou hru s názvem Školní vzpoura (s podtitulem Variace na postmoderní rebelii v sedmi obrazech).

SVĚŽÍ VÍTR

///

Márnice předpokoj hrobu To pro nikoho tká
aksamitový plášť Za nikým ohlíží se nazpátek
Rty k řeči otvírá již čirý vzduch smí slyšet
k pustému mluví stínu vzházejícímu z prázdné
ebenové truhly Šero a tma pak každý její křik
tlumí už předem Spleť divých čar
kamsi teď pospíchá jen kam už zapomněla
a zpívá si: Můj pán můj hrob Svou smrt už mám

Věra Linhartová

DIVADLA POEZIE OČIMA POROTY

ZUŠ POSTOLOPRTY

DAFNIS A CHLOE

Přemysl Rut se již jako student režie činoherního divadla DAMU rád bavil tím, že zkoumal, jak který dramatik postupuje při psaní dialogů, řazení dramatických situací a vytváření postav. Nakonec těmto svým pokusům dal rámec, vybral si pro sebe autory s výrazným „rukopisem“ a „dle jejich vzoru“ napsal fiktivní dialog Dafnida a Chloe. Tento posun, vytvořený do jisté míry kritickým pohledem na každého z autorů, může být i výzvou pro inscenátory. Soubor ZUŠ Postoloprty, který si dva z těchto textů vybral, postřehl dobře, že se jedná o variace na dané téma (opakovaná hra na flétnu, různým způsobem opakované oslovení, chození v prostoru), avšak pro vytvoření jevištního tvaru na základě variací jsou dvě ukázky málo. Můžeme tedy jen konstatovat, že zpracování Dafnida a Chloe podle Becketta (1. část) bylo zdařilejší, protože pracovalo s typickými prvky beckettovské inscenační tradice a i v hereckém pojetí (např. částečné znehybnění postav) se přiblížilo jeho poetice. V případě „mrožkovské části“, která na hereckou stylizaci klade vysoké nároky, se nepodařilo vytvořit ani výraznou dramatickou situaci, která by nezkušeným hercům pomáhala.

Bylo by jistě zajímavé, a pro soubor užitečné, přidat ještě nejméně jeden či dva dialogy a pokusit se herce od samého počátku vést k větší „radosti z té hry“.

Jaroslava Šiktancová

TRIARIUS ČESKÁ TŘEBOVÁ

DŮM SVĚT, DŮM KRIMINÁL, DŮM STRACH....

Dům jako alegorie světa, jako obraz prostředí, které pod lživou nálepkou domova poskytuje jen úzkost a sirobu. Bláznův dům Lubora Kasala (současný

český básník, někdejší šéfredaktor Tvaru) je textem existenciální úzkosti – tak ho vidíme v inscenaci. Inscenátorům se podařilo vytvořit obraz i atmosféru (scénografie mezi mřížemi a pavučinou, světelný i zvukový plán), inscenační ambice se ale úplně neprojevila v přednesu veršů a v herecké akci – zejména u hereček. Otázky, které si člověk klade, míří od atmosféry k významu, od obalu k obsahu, od textu k hereckému výrazu. Pokud ovšem divák nemá potřebu sdělení Bláznova domu zkoumat, má silný zážitek už z energie celé věci, z osobního nasazení, z vůle po výpovědi, z jevištního angažmá zacíleného do protestu

proti tuposti, malosti, hrubosti... Tvůrci jdou často stejnou zbraní proti témuž, agresí proti agresí, řevem proti ohlušení, ale můžeme to přijmout jako zrcadlo: tak se chováme, jako blázni v domě zvaném Svět, v němž co živi klid a pořádek nenajdeme, zejména proto, že ho sami neustále porušujeme. Na závěr budiž připomenuto, že jsme měli možnost vidět inscenaci současného básnického textu, reflektující naši přítomnost, vybudovanou sebevědomými prostředky. Inscenaci by prospěla pevnější režie a vyšší nároky na interpretační výkony textu.

Alena Zemančíková

LESSON THREE – MY DAY

Tak kdyby takhle vypadaly lekce angličtiny v praxi, určitě bych tímhle jazykem vládla i já.

I já jsem se prokousávala jistým panem Grünem, který bydlel kdesi na sídlišti v panelovém domě v třípokojovém bytě, a tak moje znalost angličtiny i kladný vztah k pánům Müllerům a Grünům vzaly za své.

Proto dobře rozumím této „Müllerově noční můře“, se kterou si vyřídili účty ostrovští ze souboru Na poslední chvíli ze Základní umělecké školy v Ostrově nad Ohří. A skvěle. V první řadě proto, že s nimi pracuje tvořivá, vnímavá a divadelně citící učitelka, vedoucí souboru a režisérka v jedné osobě – Lucie Veličková. Ta nejen dokázala uspořádat „pracovní“ etudy na dané téma do divadelního představení, ale dokázala mu dát pevný tvar a řád. Představení, které povýšilo jazykovou lekci angličtiny na poezii, nepostrádalo humor a nadsázku, metaforičnost i výtvarnou stylizaci. Navíc je zřejmé, že její svěřenci dostali dostatečnou míru volnosti a svobody, aby se mohli na inscenaci sami podílet, vymýšlet a přinášet svoje nápady. Co se interpretů týče, dokonale zúročili svoji práci v zušce. Dokáží svobodně fungovat na jevišti jako nezaměnitelné individuality, každý je svůj a jedinečný a přesto fungují jako celek. Vyzařuje z nich energie, radost ze sdělení a sdílení. Mají schopnost nadhledu a přesné stylizace, dokáží využít svůj pohybový potenciál i svůj typ. Ostrovští podali zprávu o sobě a světě, ve kterém žijí, zprávu, kterou bylo potěšením sdílet s nimi.

Jiřina Lhotská

**NÁMĚSTÍ OSVOBODITELŮ Č. P. 14,
OPAVA**

KDYŽ TANČÍ ANDĚL S ĐÁBLEM

Představte si, že proplouváte sálem za rytmu valčíku a náhle váš partner zamění taneční krok za skočnou pol-

ku. Mírně zmateni se samozřejmě opět chytnete, ale po dvou taktech zjistíte, že polka rychle přešla v jive, poté ve foxtrot a náhle už se na vás partner lepí v pomalém kolébajícím se rytmu „ploužáku.“ I přesto, že všechny zmíněné tance stojí za to, nemůžete je chtít tančit všechny najednou. Jedna píseň – jeden tanec, jinak vznikne zmatek, dokonce i punk má svá pravidla.

Pečeně z jednorozce v podání divadla Náměstí Osvoboditelů č. p. 14 z Opavy bylo v tomto smyslu tematicky roztančeným představením, až oči přecházely. Text L. Soldána nesoucí v sobě mnoho různých příběhů tak tvůrcům místo příjemného podkladu spíš házel klacky pod nohy. V nastalém zmatku se divák začal pomalu takt za taktem ztrácet. Začátek vypadal velice slibně – na pozadí stínohry se zjevily obrysy postav, které nás příběhem povedou. Anděl (Dobro), Ďábel (Zlo), Muž (snad ten, jehož vzpomínky a úvahy měly

být obsahem inscenace), Žena (Osud, Matka Země, Eva, židovka). Sílu jakéhokoliv příběhu, ať se týkal transportu jednoho z kamarádů do koncentračního tábora, ztráty dítěte, či filozofických úvah, však opavští nenechali na diváka dopadnout. Co bylo příčinou? Zahlcnost tématy? Nejednotnost v příběhu? Ale copak lidský příběh není celistvý? Je, ale pokud člověk vzpomíná na nějaký silný zážitek, či rozvíjí úvahu, nikdy ji jen tak neopustí – ledaže by byl něčím vyrušen, nebo vyveden z míry. Nic takového ale zjevováno nebylo. A tak se začalo, odehrála se v kuse spousta příběhů bez pointy a jednoduše se skončilo. Bez pointy? A bylo vůbec co pointovat? Chybami se člověk učí. A každý někdy chodil do tanečních. Nezbyvá než si počkat, až si opavští vyberou k „tanci“ pořádnou „muziku“, nazují ty správné střevíce a pořádně do toho šlápnou.

Milan Cimerák

NAŠIMA OČIMA

VELMI NÁHODNÉ SETKÁNÍ V DIVADLE

M: Dobrý den, mám dva volné lístky do divadla. Nechcete jít?

Z: No, víte, já tady zrovna čekám na svého přítele, má u sebe naše vstupenky do kina.

M: Aha ... A nemáte oheň?

Z: Ne, já nekouřím.

M: A čekáte dlouho? Na co jdete?

Z: Na Lynche, přítel ho miluje. A je jím tak ovlivněný, že čas pro něj nehraje žádnou roli. Já už se ho nejspíš ani nedočkám. Na co jdete do toho divadla?

M: Na nějaké Pražáky, divadlo Disk, studenti to jsou. Má to být veselé a o lidech.

Z: Já mám ráda příběhy o lidech. Tak si to teda užijte.

M: Pojdte se mnou!

Z: Tak jo!

X X X

(po představení)

M: Jak se vám to líbilo, nelitujete?

Z: No, mohlo to být trochu kratší.

M: Máte pravdu, bylo to dlouhé, zkrátil bych to tak o půl hodiny. Ta vypravěčka se tam nudila. Podle mě to bylo dost primitivní řešení, jak zasadit ty herecké etudy do nějakého rámce.

Z: To teda jo, já to úplně vypustila a sledovala jen ty příběhy párů. Tanec jako metafora partnerského vztahu ale fungoval. Ti chlapi teda byli přesní.

M: Chlapi byli za blbce! Na stejné úrovni se ženami byli pouze v tanci. Ženy z toho vycházely jako životem těžce zkoušené hrdinky.

Z: A jak se vám líbili ti herci?

M: Obdivoval jsem taneční průpravu, ale to asi patří ke studiu, i když dnes jim to místy nevycházelo. To oslovování se skutečnými jmény, i ty fotografie na závěr vytvářely variaci na téma rozlučky přátel z jednoho hereckého, absolventského ročníku.

Z: Podle mě šlo o koncept. Viděla jsem od Jiřího Havelky i jiné věci a myslím si, že i tady byl přesně čitelný jeho styl práce s herci. Dává jim velkou svobodu v improvizovaném zkoušení a možnost vystoupit s vlastním sdělením...

M: Myslím, že v této inscenaci pracuje Havelka se dvěma koncepty. Ten první vychází z rituálu školy společenských tanců, který se stává místem setkání dospívajících lidí, z konvencí partnerských vztahů, strategií navazování kontaktů, prvních žoviálností a intimít. Pracuje s teatralitou otevřeného parketu jako scénického prostoru předvádění a ukazování, přebírání masek a sociálních rolí, často nuceného prostým faktem nutnosti absolvovat taneční kurz jako jakýsi iniciační stupeň dospělosti. Tedy náročné artistní aktivity s nutnou koncentrací, hledání souhry a porozumění s partnerem. A ten druhý...

Z: Tohle je na mne moc složité. Já se bavila a herci očividně taky. To stačí. Pojdme to někam spláchnout! A ještě mne tak napadá, když vás tak vidím, jak jste velký a silný chlap... nechtěl byste jít se mnou domů? Potřebovala bych tam s něčím píchnout. A jak se vlastně jmenuješ, fešáku?

M: M.B., a ty?

Z: Z.M.

ZTRACENÍ V BLÁZNOVĚ DOMĚ

Divadelní soubor Triarius si pro své představení vybral expresivně laděné texty Lubora Kasala ze sbírky Bláznův dům. Jednadvacet básní/slok v knize propojuje motiv domu jako metafory světa i lidského nitra. Symetrii kovové konstrukce rozrušují rozvěšené cáry bílého plátna. Na první pohled projekce představy nemocničního prostředí – blázince, pak členitá plocha vytvářející

společně s barevným osvětlením prostor k rozhrávání hereckých akcí. Nutno podotknout, že výzva ke hře nebyla využita do konce. Současný, fantaskní text s nadreálnými přesahy, jehož mnohé pasáže je radno číst několikrát, může být velmi zářnou platformou pro divadelní inscenování. Členové divadla Triarius příliš vsadili na neotřelost vybraného textu a propracovanou scénografii, pozapomněli pak na důležitost hereckého projevu. Nečitelné byly charaktery jednotlivých postav. Zvláště dívčí část příliš zneprítomňovala a nedostačujícím projevem patetizovala pronášené verše. Mnohohrstevnatá a z mnoha perspektiv nahlížitelná téma člověka ve světě by zasloužilo pevnější režijní vedení, soustředěnější přednes a větší dynamiku. Takhle výsledný dojem z inscenace navozuje pocit promarněné šance stvořit dokonalý, atmosférou a metaforami nabitý kus.

Zuzana Mildeová

POTENCIÁL NUDNÝCH TEXTŮ

Divadelní soubor **Na poslední chvíli** z Ostrova oživil úterní program festivalu veselou hříčkou s názvem **Lesson three – my day**. Sled scének čerpajících náměty z učebnic angličtiny si udržel svižné veselé tempo od začátku až do konce. Rázem jsme se přenesli do školního prostředí důvěrně známého jak tvůrcům, tak festivalovým divákům. Jeviště a hlediště tak bylo naladěno na stejnou vlnu.

Bilingvní prostředí vytvořilo prostor pro vznik mnoha slovních hříček a komických situací. Vtipy zprvu nahodilé byly během inscenace cyklicky obměňovány a divák neustále objevoval další a další pointy. Epicentrem inscenace se stala postava pana Müllera, k níž se kolotoč vtipů neustále vracel.

Akteři společně vytvářeli nejrůznější společenství od žáků přes pejskaře až po automat na kávu. Zároveň dostal každý z nich prostor pro vlastní individualitu a z mumraje postav se vyčleňoval osobitým způsobem. Kostýmy evokovaly postavičky z učebnic angličtiny a podpo-

rovaly originalitu jednotlivých postav. Režie pracovala s osvědčenými divadelními principy, které ovšem velice dobře fungovaly. Vtipy a skeče přicházely v pravou chvíli, asociční smyčky a cyklické navracení diváky neustále překvapovaly a opakovaně rozesmávaly.

Divadlo Na poslední chvíli se svérázně chopilo textů původně nepoetických a pro většinu studentů zcela nudných, objevilo jejich humorný a dramatický potenciál a vytvořilo hravé divadlo poezie způsobem věru nevšedním.

Pavla Pinkasová

POMALÉ PŘIBÝVÁNÍ SMRTI

ROZBOROVÝ SEMINÁŘ I.

Úterní festivalový den byl přímo nabitý divadlem poezie. Mohli jsme shlédnout hned čtyři soutěžní představení, která následně v příjemné atmosféře divadelního sálu v Duze okomentovali porotci. Vzhledem k tomu, že to byla jedna z prvních představení, byli porotci poměrně mírní, ale rozhodně jim nechyběla upřímnost.

Nejvíce chválili představení souboru Na poslední chvíli pro jejich radost ze hry. Soubor Triarius musel odjet na další festival, takže nebyl na semináři přítomen, a tudíž se porotci nechtěli pouštět do příliš podrobného rozboru, protože by to nebylo vůči souboru fér. Porota ovšem ocenila velkou metaforičnost textu. Alena Zemančíková, která zná Kasalovu tvorbu, připomněla odrážející se myšlenku, že sotva se člověk narodí, už je v podstatě mrtvý a život je pomalé přibývání smrti. Po tomto rozboru skupinu porotců opustil Miloslav Maršálek, spěchající na své představení do Brna. Přišel tedy o vrchol celého semináře, protože nejvíce otázek vzbudila Pečeně jednorozčů v podání souboru Náměstí osvoboditelů č.p. 14. Alena Zemančíková nás hned z počátku seznámila se svým názorem, že ze špatného textu se nedá udělat dobré divadlo. Vedoucí souboru Tereza Lexová se přiznala, že omylem zaslala pracovní verzi scénáře, ale to na mínění poroty o kvalitách zvoleného textu nic nezměnilo. Nejvíce upřímný, ba až krutý, byl

Richard Dvořák, kterému se téma básníkovy vyrovnávání se s osobními životními epizodami nezdálo ničím objevným ani v poezii, ani v dramatickém umění. Doslova řekl: „Každý jsme v životě prožili něco více či méně zajímavého. První lásku, manželství a ztrátu blízkého člověka máme také všichni za sebou. Ale proč o tom stále psát? To je, jako bychom se každý den s láskou dívali do zrcadla a u toho si recitovali o svém promarněném životě.“

I.CH.

RECEPTY NAŠÍ BABIČKY

SONETOVÉ VĚNEČKY

Původně románský dezert se rozšířil po kontinentu především díky osmahlé kůrce s pevnou formou a sladkou náplní uvnitř. Až se radostné šlehání věnečků stalo synonymem skoro sjednocené Evropy. Nyní již k laskomině: K hrstce personifikací hlavního města přidáme nastrouhanou kůru ze synekdoch dle oblíbených krajů letní dovolené. Za stálého míchání přiléváme změkklou znělku ze tří kvartet a tří tercií. Dle libosti přisypeme libovolné cukrkandle očí z křišťálu či zbytky spáče v úvalu. Těsto prohněteme a necháme hodiinu odpočinout u ledu.

Materiál poté rozválíme do válečku asi 1,5 cm silnějšího nad realitou. Vše rozkrájíme na čtrnáct dílků a stoučíme do kroužku a ve středně rozehřáté měšťácké troubě pečeme na výsluní 15 minut. Ze zbylých ždibců slepíme speciální mistrovský sonet, který dále použijeme pro přípravu krému. Horké věnečky v rukavičkách obalíme ve společenských konvencích nebo pomažeme medem kolem huby. Předkládáme ke čtení nejlépe s loutnou a vínem.

*Všechny kuchtily zdraví Martin
z Bruselu*

Program na čtvrtek 19. června

8.00 – 8.30 Promenoár MD

9.00 – 9.45 Městské divadlo
Recitátoři sólisté II. kategorie 1. skupina

10.00 – 10.45 Městské divadlo
Recitátoři sólisté I. kategorie 1. skupina

11.00 – 11.35 Městské divadlo
Recitátoři sólisté III. kategorie 1. skupina

11.50 – 12.30 Městské divadlo
Recitátoři sólisté II. kategorie 2. skupina

12.45 – 13.45 Městské divadlo
Recitátoři sólisté I. kategorie 2. skupina

14.00 – 14.50 Městské divadlo
Recitátoři sólisté III. kategorie 2. skupina

20.00 – 21.00 Duha
Hodnocení poroty divadel poezie

Nádvoří prostějovského zámku
21.30 – Lery's Cherries – pěvecký sbor
Gymnázia Jiřího Wolкера
23.00 – KOSTI – prostějovská kapela

OMLUVA

Nezbývá, milí čtenáři, než abychom se zase omluvili. Víme, je to trochu trapné. Omluva začíná být už dokonce pravidelným žánrem letošního Zpravodaje, téměř stylotvorným. Leč opět se stala nemilá věc. Na fotografii k rozhovoru s Renatou Vordovou v minulém čísle bohužel není Renata Vordová, ale kdo ví kdo. Skutečná Renata Vordová je na fotografii vpravo.

A kromě toho se omlouváme také souboru Triarius, který opravdu není z Hradce Králové, nýbrž z České Třebové.

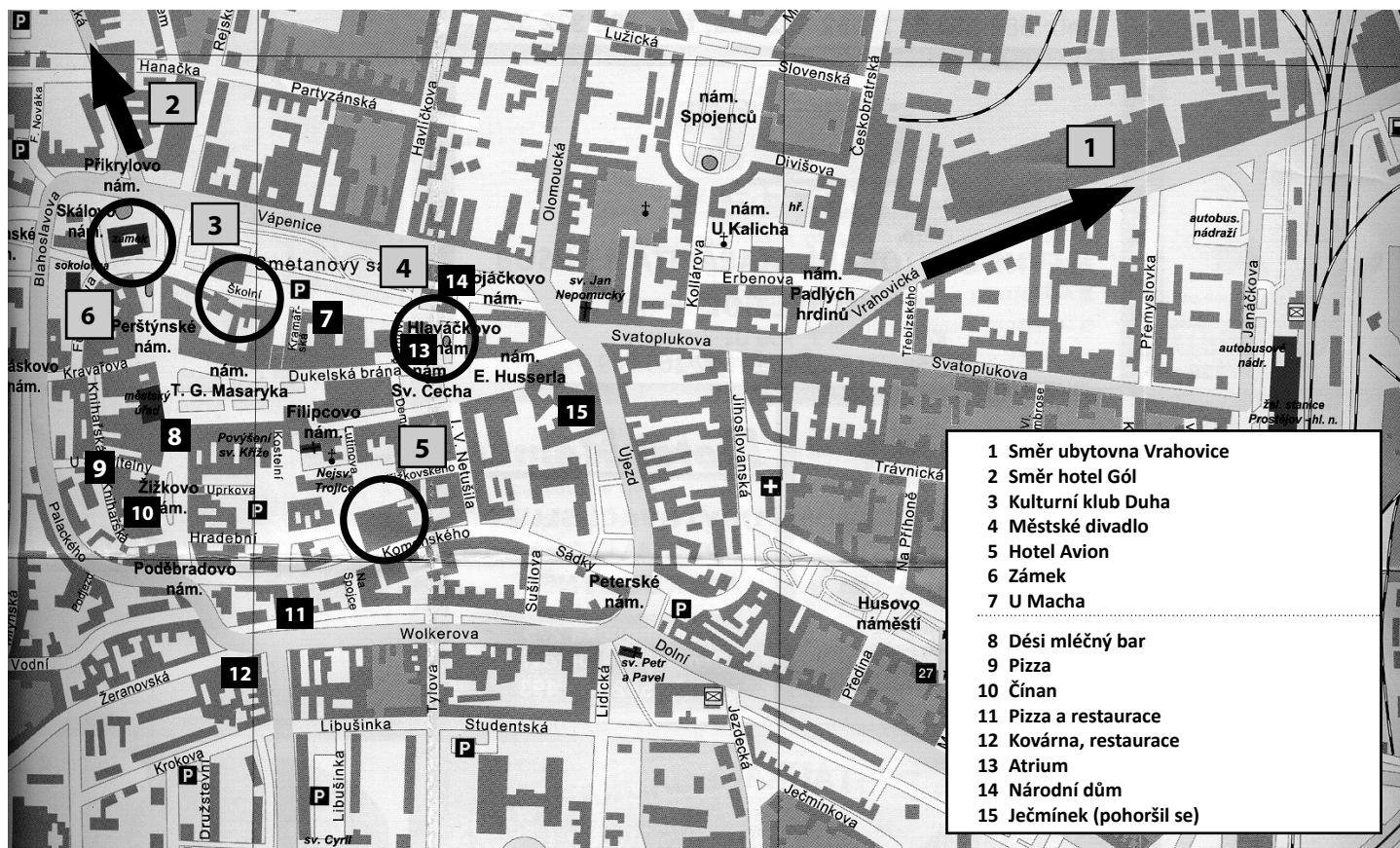
Redakce

ANKETA? SOUTĚŽ?

A už jsou tady, milí čtenáři, výsledky prvního dne naší ankety, kdy jste vhazovali do redakční urny své optimističtější návrhy na výklad zkratky T.B.C., což je, pochopitelně, jak si mnozí všimli, také název našeho zpravodaje. Vítěze, ovšem v ne zcela velkolepé konkurenci, jste na titulní straně již objevili. Tak snad alespoň několik dalších návrhů: „Totálně blbé cancy.“ „Těžce blátivá cesta.“ „Tíživý bol Cyrilův.“ Jsme rádi, že nás čtete. A těšíme se na další imaginací prodchnuté návrhy.

Redakce

T. B. C. redakce: šéfredaktor – Roman Sikora, redakce – Irena Chmelová, Zuzana Mildeová, Pavla Pinkasová, Martin Bernátek, korektor – Jiří Vyoralék, grafik – Jiří Fogl, fotograf – Bob Pacholík, kontakt: wolkrac.redakce@seznam.cz

Wolkrův Prostějov pořádá kulturní klub DUHA a NIPOS ARTAMA Praha, pod záštitou hejtmana Olomouckého kraje Ivana Kosatíka a starosty města Prostějova Jana Tesaře, za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Města Prostějova a ve spolupráci s Městským divadlem v Prostějově.